

Sygnatura akt II AKa 145/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Krystyna Mielczarek

Sędziowie: SA Sławomir Wlazło

del. SO Sławomir Lerman (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale: Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi - K. G.

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r.

sprawy **D. G. (1)**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 270 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 306 kk; art. 272 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk i art. 306 kk w zw. z art. 11 §2 kk; art. 18 §2 kk w zw. z art. 271 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk; art. 272 kk; art. 229 §3 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 291 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 18 §2 kk w zw. z art. 279 §1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 263 §2 kk; art. 275 §1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 21 stycznia 2011 r. sygn. akt XVIII K 93/08

1. Uchyla wobec oskarżonego D. G. (1) orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny oraz o zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zawarte w punktach 106 i 231 c sentencji zaskarżonego wyroku.

2. Uchyla w odniesieniu do oskarżonego D. G. (1) rozstrzygnięcia zawarte w punktach 15, 90, 91, 98 i 105 sentencji zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk postępowanie karne wobec oskarżonego D. G. (1) umarza co do czynów zarzucanych mu w punktach 84, 92, 93, 112, 113 i 143 aktu oskarżenia.

3. Na podstawie art. 46 §1 kk orzeka, wobec oskarżonego D. G. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części:

- na rzecz (...) SA w Ł. w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 95 komparycji wyroku;
- na rzecz (...) SA w K. w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie 115 komparycji wyroku;

- na rzecz (...) SA w B. w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie 120 komparycji wyroku;
 - na rzecz (...) SA w Ł. w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie 135 komparycji wyroku.
4. W pozostałym zakresie przekazanym do rozpoznania na skutek uwzględnienia kasacji obrońcy oskarżonego zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
 5. Na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 §1 i 2 kk za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 84, 86 – 89, 92, 94 – 97, 99 – 104 sentencji wyroku z pominięciem w punkcie 94 czynu opisanego w punkcie 108 aktu oskarżenia, zaś w punkcie 96 czynu opisanego w punkcie 107 aktu oskarżenia wymierza oskarżonemu D. G. (1) kary łączne 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.
 6. Na podstawie art. 69 §1 i 2 kk, art. 70 §1 kk oraz art. 73 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec D. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.
 7. Na podstawie art. 63 §1 kk zalicza oskarżonemu D. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 marca 2005 roku do dnia 18 lipca 2005 roku na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.
 8. Zwalnia oskarżonego D. G. (1) od kosztów postępowania odwoławczego.

SSA Krystyna Mielczarek

SA Sławomir Wlazło del. SSO Sławomir Lerman

Sygn. akt II Aka 145/14

UZASADNIENIE

D. G. (1) został oskarżony o czyn:

84. popełniony w okresie od 1999 do 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 258 § 1 k.k.;
85. popełniony w okresie 01 do 09 sierpnia 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
86. popełniony w okresie od września 2001 roku do 08 stycznia 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
87. popełniony w okresie od 11 września 2002 roku do 28 października 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
88. popełniony w okresie od 11 września 2002 roku do 28 października 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
89. popełniony w okresie od 27 grudnia 2002 roku do 16 stycznia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
90. popełniony w okresie od 27 grudnia 2002 roku do 16 stycznia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

91. popełniony w dniu 12 kwietnia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
92. popełniony w okresie od kwietnia 2003 roku do 20 lutego 2004 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 306 k.k.;
93. popełniony w dniu 20 lutego 2004 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 272 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
94. popełniony w okresie od 2004 roku do marca 2005 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
95. popełniony w okresie od 13 kwietnia 2002 roku do 11 czerwca 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
96. popełniony w okresie od 13 kwietnia do 11 czerwca 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
97. popełniony w okresie od kwietnia 2001 roku do lipca 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
98. popełniony w okresie od 02 kwietnia do 17 kwietnia 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
99. popełniony w okresie od 02 kwietnia do 17 kwietnia 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
100. popełniony w okresie od sierpnia 2003 roku do 25 listopada 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
101. popełniony w okresie od sierpnia 2003 roku do 25 listopada 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 306 k.k.;
102. popełniony w okresie od 2001 do 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
103. popełniony wiosną 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
104. popełniony w okresie lipiec - sierpień 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
105. popełniony w okresie od 11 września 2002 roku do 15 kwietnia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
106. popełniony w dniu 03 sierpnia 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;
107. popełniony w 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
108. popełniony w okresie lipiec – sierpień 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
109. popełniony w dniu 03 sierpnia 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;
110. popełniony w dniu 21 czerwca 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
111. popełniony w dniu 28 czerwca 2004 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k.;

112. popełniony w okresie od 28 czerwca 2004 roku do 14 września 2004 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 306 k.k.;
113. popełniony w dniu 09 października 2004 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 272 k.k.;
114. popełniony w okresie od 17 kwietnia 2001 roku do końca 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
115. popełniony w okresie od 17 czerwca 2001 roku do 10 września 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
116. popełniony w okresie od 17 czerwca 2001 roku do 10 września 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
117. popełniony w dniu 11 października 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
118. popełniony w okresie od 11 października 2002 roku do 11 grudnia 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
119. popełniony w okresie od 23 marca 2001 roku do 04 kwietnia 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
120. popełniony w dniu 13 maja 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
121. popełniony w okresie od 12 czerwca 2001 roku do 16 lipca 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
122. popełniony w dniu 04 października 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
123. popełniony w okresie wrzesień – październik 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
124. popełniony w październiku 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
125. popełniony w dniu 04 października 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
126. popełniony w okresie od dnia 03 kwietnia 2001 roku do nieustalonego czasu, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
127. popełniony w czerwcu 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
128. popełniony w czerwcu 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
129. popełniony w dniu 09 lutego 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
130. popełniony w dniu 23 marca 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

131. popełniony w okresie od 01 grudnia 2004 roku do 21 marca 2005 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

132. popełniony w okresie od 11 października 2000 roku do 2002 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

133. popełniony w dniu 23 marca 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

134. popełniony w dniu 23 marca 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

135. popełniony w dniach 18-19 marca 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

136. popełniony w 2001 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

137. popełniony w dniu 23 października 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

138. popełniony w dniu 27 października 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

139. popełniony w grudniu 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

140. popełniony w dniu 14 grudnia 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

141. popełniony w okresie od września do grudnia 2000 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

142. popełniony w okresie od bliżej nieokreślonego czasu do lipca 2005 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 2 k.k.;

143. popełniony w dniu 06 stycznia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygn. akt XVIII K 93/08 Sąd Okręgowy w Łodzi:

15. w miejsce czynu opisanego w punkcie 84 aktu oskarżenia oskarżonego **D. G. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 1999 roku do 2003 roku w Ł. oraz w innych miastach na terenie kraju i Europy, działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z R. L. i innymi osobami, co do których postępowanie karne zostało umorzone oraz prawomocnie zakończone, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na kradzieży pojazdów, przyjmowaniu do ukrycia i dalszego zbywania pojazdów pochodzących z kradzieży dokonywanych na terenie Polski lub przyjmowaniu ich od właścicieli, którzy następnie oficjalnie zgłaszali ich kradzież, fałszowaniu dokumentów i na ich podstawie nielegalnym sprowadzaniu na polski obszar celny pojazdów samochodowych, wydawaniu fałszywych opinii o stanie technicznym pojazdów po przyjęciu korzyści majątkowych przez osoby uprawnione do ich wydawania oraz dokonywaniu odpraw celnych po przyjęciu korzyści majątkowych przez osoby uprawnione do przeprowadzania odpraw zgłoszonych towarów, a następnie ukrywaniu pojazdów pochodzących z przestępstw, przebijaniu w nich numerów identyfikacyjnych nadwozi i silników, po uprzednim uzbrojeniu sprowadzanych niekompletnych pojazdów w części pochodzące ze skradzionych pojazdów, po czym dokonywaniu legalizacji tak przerobionych samochodów we właściwych urzędach, a następnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odsprzedawaniu samochodów osobom świadomym lub nieświadomym pochodzenia przedmiotowych pojazdów, przy czym D. G. (1) w okresie od marca 2000 roku do 25 listopada 2003 roku, czym

wypełnił dyspozycję art. 258 par.1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. i za to na podstawie art. 258 par.1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

84. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 85 aktu oskarżenia, z tą zmianą, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 r.) w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 100 zł każda,

85. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 86 aktu oskarżenia, z tą zmianą, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 r.) w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

86. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 87, 95, 98, 102, 103, 105, 114, 115, 119, 121, 122, 136 aktu oskarżenia, z tą zmianą, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku oraz w zakresie czynu z punktu 98, że pojazd został skradziony na szkodę J. G., wyczerpujących dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 r.) w związku z art. 64 § 1 k.k. i za te czyny na podstawie art. 291 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu kary:

- za czyny z punktów 87, 95, 105, 114 i 115 - kary po 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyny z punktów 98, 103 i 121 – kary po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn z punktu 119 – karę 1 roku pozbawienia wolności

- za czyny z punktów 102, 122 i 136- kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności,

87. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 88, 90, 96, 97, 99, 116, 118, 123, 128, 139 aktu oskarżenia z tą zmianą, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpujących dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 r.) w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu kary po 1 roku pozbawienia wolności,

88. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 89 aktu oskarżenia z tą zmianą, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. i art. 306 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 r.) w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

89. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 91, z tą zmianą, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 r.) w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 100 zł każda,

90. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 92 i 112 aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 306 k.k. wymierzył mu kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

91. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 93 aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 272 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 272 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

92. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 94 aktu oskarżenia, czym wyczerpał dyspozycje art. 291 § 1 k.k. i art. 306 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

93. oskarżonego D. G. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 100, 101, 129, 130 i 131 aktu oskarżenia i kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa,

94. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 104, 108, 124, 133, 137 aktu oskarżenia przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpujących dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 271 § 1 i 3 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku i w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 i 3 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu kary po 1 roku i 6 miesiącach pozbawienia wolności,

95. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 106, 109, 125, 134, 138, 140 aktu oskarżenia przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpujących dyspozycję art. 229 § 3 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu kary po 1 roku i 6 miesiącach pozbawienia wolności,

96. oskarżonego D. G. (1) uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 107, 110, 120, 135 aktu oskarżenia przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpujących dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku, w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary po 1 roku pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości po 20 stawek dziennych po 50 zł każda,

97. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 111 aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 50 zł każda,

98. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 113 aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 272 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

99. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 117 aktu oskarżenia, przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku, w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 50 zł każda,

100. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 126 aktu oskarżenia, przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

101. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 127 aktu oskarżenia, z tą zmianą, iż przyjął, że czyn został popełniony w miejscowości (...) oraz eliminując z opisu, iż oskarżony

działał w zorganizowanej grupie przestępczej i z kwalifikacji prawnej - art. 65 k.k., wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 50 zł każda,

102. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 132 aktu oskarżenia, przyjmując, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku, w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 50 zł każda,

103. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 141 aktu oskarżenia, przyjmując, iż działał on w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 15 wyroku oraz z tą zmianą, że w miejsce sformułowania „nakłonił go do tego” przyjął sformułowanie „nakłaniał go do tego”, czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 16.04.2004 roku, w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 50 zł każda,

104. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 142 aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

105. oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 143 aktu oskarżenia, z tym, że wyeliminował z opisu czynu, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej i z kwalifikacji prawnej – art. 65 k.k., wyczerpującego dyspozycję art. 275 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

106. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 15, 84-92 i 94-105 wyroku wymierzył oskarżonemu D. G. (1) karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 zł każda,

231. na podstawie art. 63 § k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania oskarżonemu D. G. (1) od dnia 21 marca 2005 roku do dnia 18 lipca 2005 roku.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: obrońcy oskarżonego D. G. (1) oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W..

Obrońcy oskarżonego D. G. (1) zaskarżyli wyrok w części dotyczącej oskarżonego i zarzucili:

1) obrazę przepisów prawa materialnego - pkt 15 wyroku - art. 258 §1 k.k., wobec uznania, że oskarżony D. G. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy w sprawie nie zebrano dostatecznych dowodów istnienia zorganizowanej grupy lub związku przestępczego, a wykazano co najwyżej współdziałanie przestępcze sprawców,

2) obrazę przepisów prawa materialnego - art. 60 § 3 k.k. z powodu niezastosowania wobec oskarżonego D. G. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo wypełnienia przez oskarżonego przesłanek obligujących sąd do zastosowania przedmiotowej instytucji,

3) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia w punktach 85, 94, 65 i 103 wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych S. C., Z. K. (1), opinii rzeczoznawców oraz świadków R. L. i P. G. (1) przy jednoczesnym pomijaniu tej części wyjaśnień

i zeznań R. L. i P. G. (1), z których wynika brak świadomości D. G. (1) w kwestii wręczania korzyści rzeczoznawcom i celnikowi przez R. L.,

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w punktach 85, 94, 95 i 103 wyroku polegający na przyjęciu winy oskarżonego, podczas gdy dowody zebrane w sprawie wskazują, że oskarżony nie miał świadomości ewentualnego popełnienia przestępstw przez innych sprawców,

5) rażącej niewspółmierności kary, zwłaszcza kary wymierzonej za czyn z art. 258 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt: 94, 95 i 103 oraz w pkt 15 i 85 wyroku oraz wyeliminowanie z opisów pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu kwalifikacji z art. 258 § 1 k.k. i art. 65 k.k.,

2) zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianej w art. 60 § 3 k.k.,

3) w razie nieuwzględnienia wniosku z punktu poprzedzającego, obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny i warunkowe zawieszenie wykonania łącznej kary pozbawienia wolności,

4) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok m.in. w części dotyczącej oskarżonego D. G. (1) i zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa materialnego art. 46 §1 k.k. przez jego niezastosowanie polegające na nie orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w stosunku od oskarżonego:

i) D. G. (1) pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 05 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 35 483,72 zł w punkcie VIII tego pisma pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, podczas, gdy sąd w punkcie 86 wyroku przypisał D. G. (1) sprawstwo i winę m.in. za czyn z punktu 95 aktu oskarżenia (z tą zmianą, że sprawca działał w zorganizowanej grupie przestępczej), w związku z którym dochodzono obowiązku naprawienia szkody;

j) D. G. (1) pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 05 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 50 000 zł w punkcie IX tego pisma pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, podczas, gdy sąd w punkcie 86 wyroku przypisał D. G. (1) sprawstwo i winę m.in. za czyn z punktu 115 aktu oskarżenia (z tą zmianą, że sprawca działał w zorganizowanej grupie przestępczej);

k) D. G. (1) pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 05 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 35 200 zł w punkcie X tego pisma pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, podczas, gdy sąd w punkcie 96 wyroku przypisał D. G. (1) sprawstwo i winę m.in. za czyn z punktu 120 aktu oskarżenia (z tą zmianą, że sprawca działał w zorganizowanej grupie przestępczej);

l) D. G. (1) pomimo, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył w piśmie z dnia 05 lipca 2010 roku wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. w wysokości 26 900 złotych od J. Z., G. Z. i D. G. (1) w punkcie XI tego pisma pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, podczas, gdy sąd w punkcie 96 wyroku przypisał D. G. (1) sprawstwo i winę m.in. za czyn z punktu 135 aktu oskarżenia (z tą zmianą, że sprawca działał w zorganizowanej grupie przestępczej);

2) obrazę przepisu prawa procesowego art. 627 k.p.k. przez nieorzeczenie o zwrocie kosztów zastępstwa adwokackiego od D. G. (1) według norm przepisanych na rzecz oskarżyciela posiłkowego w sytuacji, gdy wobec złożenia wniosku przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego koszty te winny być zasądzone,

Podnosząc powyższe pełnomocnik wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej:

1. orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w W., tak jak zostało to wskazane w zarzutach 1): i, j, k, l czyli:

-.

- od D. G. (1) w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 86 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 35 483,72 złotych,
- od D. G. (1) w związku z przypisanym mu czynem w punkcie 86 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 50 000 złotych,
- od D. G. (1) w związku przypisanym mu czynem w punkcie 96 wyroku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 35 200 złotych,
- zaś co do zarzutu 1 l) pełnomocnik wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 6 900 złotych (z uwagi na zasądzone naprawienie szkody na podstawie artykułu 72 § 2 k.k. wobec J. Z. oraz G. Z.),

2) zasądzenie na podstawie artykułu 627 k.p.k. kosztów zastępstwa adwokackiego m.in. od D. G. (1) według norm przepisanych na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A w W.,

Ponadto pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A w W. za postępowanie przed sądem drugiej instancji m.in. od D. G. (1).

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 25 września 2012 roku, w sprawie o sygn. akt II AKa 69/12

II. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

7. w zakresie dotyczącym oskarżonego D. G. (1):

- a) uchylił orzeczenie o łącznych karach pozbawienia wolności oraz grzywny;
- b) uchylił zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym czynów opisanych w pkt 86, 107 i 108 komparycji wyroku i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;
- c) orzeczoną wobec oskarżonego karę za czyn przypisany w pkt 15 sentencji wyroku złagodził do 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności;
- d) na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego D. G. (1), tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem:
 - na rzecz (...) SA w Ł. kwotę 5.000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 95 komparycji wyroku;
 - na rzecz (...) SA w K. kwotę 5.000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 115 komparycji wyroku;
 - na rzecz (...) SA w B. kwotę 5.000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 120 komparycji wyroku;
 - na rzecz (...) SA w Ł. kwotę 5.000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 135 komparycji wyroku;

e) z opisu czynu, o którym mowa w pkt 125 komparycji wyroku, a przypisanego w pkt 95 sentencji wyroku wyeliminował zwrot „będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od odbycia kary w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy”;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył kary łączne:

6. oskarżonemu D. G. (1) 3 lata pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

VII. zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego:

1. od oskarżonego D. G. (1) kwotę 203,90 złotych – łącznie za postępowanie przed sądem I i II instancji.

IX. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 22 maja 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II KK 356/13, na skutek kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego D. G. (1)

1. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2012 roku, w sprawie o sygn. akt II AKa 69/12 zmieniający wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt XVIII K 93/08 w odniesieniu do D. G. (1) w części w jakiej utrzymano nim w mocy (pkt III) i zmieniono (pkt II. 7 c-d) wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi oraz w części orzekającej nową karę łączną (pkt V. 6) i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi;

2. zarządził zwrot opłaty wniesionej przez skazanego, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył Skarb Państwa.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest zasadna.

Apelacje obrońców oskarżonego D. G. (1) okazały się o tyle zasadne, iż prowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku na jego korzyść.

W pierwszej kolejności należy jednak wskazać, iż w odniesieniu do części czynów przypisanych oskarżonemu w części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji w chwili orzekania przez Sąd Apelacyjny zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia. W zakresie czynu przypisanego D. G. (1) w punkcie 15 sentencji zaskarżonego wyroku - zarzuconego w punkcie 84 aktu oskarżenia oraz wypełniającego dyspozycję art. 258 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji z 16 kwietnia 2004 roku, należy wskazać, iż został on popełniony w okresie od marca 2000 roku do 25 listopada 2003 roku. Występek z art. 258 § 1 kk do 30 kwietnia 2004 roku zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 3. Wobec powyższego przedawnienie karalności przedmiotowego przestępstwa następuje zgodnie z treścią normy art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w ciągu 5 lat od jego popełnienia, zaś na podstawie art. 102 kk okres ten ulega przedłużeniu dodatkowo o okres 5 lat w przypadku gdy w pierwszym pięcioletnim okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie. W realiach niniejszej sprawy do przedawnienia karalności przestępstwa przypisanego D. G. (1) w punkcie 15 części dyspozytywnej wyroku doszło w dniu 25 listopada 2014 roku.

Podobnie, wypada zauważyć, iż czyny przypisane oskarżonemu w części dyspozytywnej wyroku Sądu meriti w punktach 90 (zarzucone w punktach 92 i 112 aktu oskarżenia), 91 (zarzucony w punkcie 93 aktu oskarżenia), 98 (zarzucony w punkcie 113 aktu oskarżenia) i 105 (zarzucony w punkcie 143 aktu oskarżenia) wyczerpują znamiona przestępstw stypizowanych odpowiednio w art. 306 kk, 272 kk oraz 275 § 1 kk. Wszystkie powyższe występkę zagrożone

są karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności. A zatem na podstawie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. ich karalność ustaje, jeżeli od czasu ich popełnienia upłynęło 5 lat. Natomiast biorąc pod uwagę iż w stosunku do D. G. (1) we wskazanym okresie wszczęto postępowanie, karalność popełnionych przez niego przestępstw ustala z upływem 5 lat od zakończenia tych okresów. Powyższa konstatacja jest aktualna również w świetle brzmienia ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz. 396), która ujednoliciła terminy przedłużenia biegu przedawnienia dla wszystkich przestępstw. Tym samym termin przedawnienia przestępstwa z art. 306 kk przypisanego oskarżonemu w punkcie 90 zaskarżonego wyroku, a popełnionego w okresie od 28 czerwca 2004 roku do 14 września 2004 roku upłynął w dniu 14 września 2014 roku. Karalność występku przypisanego w punkcie 98 wyroku, którego oskarżony dopuścił się w dniu 9 października 2004 roku ustala z dniem 9 października 2014 roku. W odniesieniu do czynu z punktu 91 sentencji zaskarżonego wyroku przedawnienie nastąpiło z dniem 20 lutego 2014 roku. Wreszcie czyn opisany w punkcie 105 wyroku został popełniony w dniu 6 stycznia 2003 roku, a zatem przedawnienie jego karalności nastąpiło w dniu 6 stycznia 2013 roku.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny uchylił w odniesieniu do oskarżonego D. G. (1) rozstrzygnięcia zawarte w punktach 15, 90, 91, 98 i 105 sentencji zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego co do czynów zarzucanych mu w punktach 84, 92, 93, 112, 113 i 143 aktu oskarżenia.

Podniesiona przez obrońcę oskarżonego w mowie końcowej w trakcie rozprawy apelacyjnej hipotetyczna możliwość przedawnienia jeszcze innych, niesprecyzowanych czynów (poza wskazanym zarzutem z punktu art. 135 aktu oskarżenia) nie znajduje potwierdzenia po do dokładnej analizie stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy. Wydaje się, że tak sformułowana sugestia wyniknęła z niedostrzeżenia okoliczności, iż ustawa z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz.U. Nr 132, poz. 1109) zawierała także art. 2 mający charakter przepisu intertemporalnego. Stanowił on, iż do czynów popełnionych przed wejściem w życie opisanej wyżej ustawy stosuje się przepisy Kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Na marginesie można przy tym zauważyć, iż omawiany artykuł ustawy nowelizującej został wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 października 2009 roku, sygn. akt P 4/08, uznany za zgodny z art. 7 ust. 1 zdanie drugie Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, z 1995 r. Nr 36, poz. 175, 176 i 177, z 1998 r. Nr 147, poz. 962 oraz z 2003 r. Nr 42, poz. 364). oraz z art. 15 ust. 1 zdanie drugie Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz.U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167). Przedłużenie przedawnienia karalności w momencie, w którym dany czyn nadal podlega karalności nie narusza bowiem wskazanych wzorców kontroli.

Nie zasługują natomiast na uwzględnienie podniesione w apelacjach obrońców oskarżonego zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 kpk. W tym zakresie trzeba zauważyć, iż apelujący nie wskazują na czym konkretnie miałyby polegać dowolność oceny dowodów zaprezentowana przez Sąd meriti w odniesieniu do przypisania oskarżonemu czynów wskazanych w punktach 94, 95 oraz 103 wyroku. Podkreślić przy tym trzeba, że zarzut naruszenia art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych, czy wzajemnych sprzeczności. Sąd orzekający, rozstrzygając o winie lub niewinności oskarżonego, kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że Sąd I instancji oparł swoje przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Podobnie skuteczne posłużenie się zarzutem naruszenia przepisu art. 5 kpk może przynieść skarżącemu oczekiwany efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do

stanu dowodów. Dodać także należy, że przepis art. 5 § 2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego.

Tego rodzaju uchybień autorzy przedmiotowych apelacji nie wykazali. Stawiane przez apelujących zarzuty obraży przepisów art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 kpk. w istocie sprowadzają się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu co do tego, że oskarżony obejmował swoim zamiarem wręczanie przez R. L. korzyści majątkowej rzeczoznawcom S. C., Z. K. (2) oraz celnikowi P. G. (2). W tym kontekście wypada przypomnieć, iż istotą współsprawstwa jest to, iż każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestępstwa wspólnie i w porozumieniu, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował. Dla odpowiedzialności każdego decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedno zachowania poszczególnych współdziałających. Nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośrednio sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. W rezultacie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika więc, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami (communi auxilio) w ramach wspólnego porozumienia (communi consilio).

Okoliczność zatem, iż to R. L. wręczał korzyść majątkową określonym wyżej osobom nie ma znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego D. G. (1), skoro jak trafnie przyjął Sąd I instancji R. L. działał w jego imieniu oraz we wspólnym interesie w zakresie objętym porozumieniem. Brak bezpośredniego kontaktu D. G. (1) z S. C., Z. K. (2) i P. G. (2) nie może zostać uznana za relewantną w zakresie procesowo istotnym, gdyż wynika to w oczywisty sposób z przyjętego podziału ról w przestępnym procederze. Tymczasem okoliczność świadomości i akceptacji działań R. L. jako działającego we wspólnym interesie znajduje potwierdzenie, wbrew twierdzeniom apelacji, nie tylko w wyjaśnieniach R. L., ale i samego D. G. (1). Oskarżony wszakże nie zaprzecza faktom wskazanym przez Sąd meriti, a jedynie prezentuje – jak to trafnie wskazał w przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy (vide k. 7 uzasadnienia wyroku z dnia 22 maja 2014 roku, sygn. akt II KK 356/13) – ich „odmienną oceną prawną”. D. G. (1) w swych wyjaśnieniach nie negował bowiem okoliczności, które legły u podstaw ustalenia jego współsprawstwa w popełnieniu przedmiotowych czynów, a tylko kwestionował dokonaną subsumpcję podniesionych przez siebie faktów i na tym właśnie opierał swoje nieprzyznanie się do winy w zakresie tak sformułowanych zarzutów. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, Sąd I instancji zakwalifikował inkryminowane zachowania oskarżonego w sposób odpowiadający ustalonej w orzecznictwie wykładni art. 18 § 1 kk.

W tym miejscu należy też wskazać, mimo iż nie stanowiło to zarzutu apelacji, iż Sąd Apelacyjny z urzędu przeprowadził postępowanie dowodowe konieczne dla oceny poczytalności oskarżonego. D. G. (1) nie ujawnia objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. U oskarżonego stwierdzono przy tym zaburzenia adaptacyjne pod postacią nieznacznego obniżenia nastroju i lęku uwarunkowanego sytuacją prawną. W czasie dokonywania zarzucanych mu czynów D. G. (1) rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim zachowaniem. W aktualnym zdrowiu psychicznego oskarżony mógł uczestniczyć w postępowaniu karnym, przy czym z uwagi na dekomensację zachowania od 2012 zdolność ta okresowo była ograniczona. Jednakże, u oskarżonego nie stwierdzono tak głębokich zmian, które by wpływał na stan jego zdrowia psychicznego. Z punktu widzenia orzeczniczego zmiana osobowości nie ma znaczenia dla oceny poczytalności oskarżonego i możliwości jego udziału w postępowaniu – poza krótkimi kompensacjami i pobytami w szpitalach u D. G. (1) nie stwierdzono podstaw do uznania trwałych zmian osobowości (opinia biegłego psychologa k. 6848; opinia biegłych psychiatrów k. 6851; uzupełniająca ustna opinia biegłych psychiatrów k. 6890 v.- (...)).

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji jako niezasadny należy również ocenić zarzut naruszenia art. 258 kk. Według bowiem utrwalonego w literaturze i orzecznictwie poglądu - zorganizowana grupa powinna liczyć przynajmniej 3 osoby i charakteryzować się pewnym stopniem zorganizowania, na który składają się ustalone kierownictwo i podział ról (zob. Marek, Kodeks karny, s. 475; wyr. SA w Krakowie z 19.12.2003 r., II AKA 257/03, KZS 2004, Nr 4, poz. 41; wyr. SA w Łodzi z 23.10.2006 r., II AKA 174/06, Prok. i Pr. 2007, Nr 7-8, poz. 38; wyr. SA w Krakowie z 8.10.2008 r., II AKA 92/08, KZS 2008, Nr 11, poz. 52; wyr. SA we Wrocławiu z 26.11.2013 r., II AKA 362/13, Legalis). W realiach niniejszej sprawy Sąd I Instancji trafnie uznał, iż związki między poszczególnymi członkami grupy cechowały się większym określeniem ról niż przy współsprawstwie. Oskarżony popełniał zatem czyny przestępne w ramach pewnej wewnętrznej struktury organizacyjnej (która wszakże może charakteryzować się nawet niskim stopniem zorganizowania), cechującej się trwałością, istnieniem więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowaniem przestępstw, akceptacją celów, trwałością zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzeniem narzędzi do popełnienia przestępstw, podziałem ról, skoordynowanym sposobem działania oraz powiązaniem socjologiczno-psychologicznymi między członkami grupy. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poszczególni członkowie zorganizowanej grupy mieli przypisane określone zadania na konkretnym odcinku przestępnego procederu i od współdziałania kilku z nich na poszczególnych etapach zależała realizacja z góry założonego celu jakim najczęściej była legalizacja samochodów pochodzących z przestępstwa. Należy przy tym podkreślić, iż wbrew sugestiom apelujących, na taką ocenę charakteru zorganizowanej grupy nie wpływają zmienne w czasie konfiguracje osobowe członków grupy dokonujących wielokrotnie tych samych bądź podobnych czynności sprawczych. Istotnym jest bowiem, iż wszyscy członkowie grupy, w tym i oskarżony D. G. (1), specjalizowali się w określonym rodzaju działalności przestępczej i jednocześnie pozostawali do dyspozycji pozostałych członków grupy. Każdorazowy skład osobowy grupy podejmującej zachowania wypełniające znamiona czynów zabronionych zależał natomiast od bieżących uwarunkowań umożliwiających najpełniejsze - w ocenie członków grupy - wykorzystanie nadarzającej się sposobności popełnienia przestępstwa. Konfiguracja ta nie miała jednak charakteru przypadkowego, lecz za każdym wymagała współdziałania poszczególnych członków grupy na każdym z etapów, począwszy od kradzieży pojazdów, poprzez przyjmowanie do ukrycia, dalsze zbywanie pojazdów pochodzących z kradzieży, fałszowanie dokumentów, a skończywszy na wydawaniu fałszywych opinii o stanie technicznym pojazdów, czy przebijania numerów identyfikacyjnych nadwozia.

Jako chybione należy przy tym ocenić zarzuty apelacji zmierzające do wykazania, iż dla przyjęcia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej konieczne jest wyodrębnienie osoby bądź osób pełniących funkcje kierownicze, skoro jest to element konstytutywny dla związku przestępczego. Brak bowiem kierownictwa grupy czy też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków nie wyklucza możliwości uznania grupy za zorganizowaną, bowiem zorganizowanie, to nie tylko struktura "pionowa" z przywódcą kierującym działaniem ale też "pozioma" ze stałym z reguły gronem uczestników koordynujących działania grupy według ustalonych reguł. Istotnym jest, iż w realiach niniejszej sprawy członkowie grupy nie nawiązywali kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakładali systematyczne ich popełnianie w regularnych odstępach czasu, co wynika wszakże z wyjaśnień oskarżonego.

Nie ma również podstaw do wyeliminowania z kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu art. 65 kk. W tym zakresie apelacje nie przytaczają żadnego uzasadnienia na poparcie trafności wskazanego zarzutu. W tym kontekście godzi się zauważyć, iż Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd, iż nic nie stoi na przeszkodzie, aby sąd orzekający miał możliwość samodzielnego, odrębnego ustalenia, możliwości odpowiadania przez oskarżonego, w warunkach art. 65 § 1 kk, w sytuacji gdy formalnie nie zarzucono mu popełnienia przestępstwa z art. 258 kk. Posiada on swobodę w zakresie ustalania wszelkich okoliczności faktycznych, a więc i wtedy, gdy weryfikuje przesłanki wymienione w art. 65 § 1 KK i bada, czy sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie źródło dochodu lub popełnia przestępstwo, działając w zorganizowanej grupie (vide wyrok SA w Katowicach z 29.09.2005 r. II AKA 235/05, Legalis). Skazanie za udział w grupie przestępczej uprzednie czy jednoczesne, nie jest bowiem warunkiem sine qua non dla przypisania sprawy popełnienia go „działając w zorganizowanej grupie” w rozumieniu art. 65 § 1 kk. Są to bowiem niezależne od siebie ustalenia faktyczne i mogą wręcz (ale nie muszą) nastąpić w odrębnym postępowaniu. Reasumując, artykuł 65 kk poszerzający reguły odpowiedzialności karnej, poprzez rozciągnięcie stosowania przepisów

dotyczących sprawców określonych w art. 64 § 2 kk wobec między innymi osób, które z popełnienia przestępstwa uczyniły stałe źródło dochodu, czy też popełniły przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej lub związku mającym na celu popełnienia przestępstwa, nie wymaga w tym drugim przypadku skazania za przestępstwo z art. 258 kk. Tym bardziej zatem, ustanie karalności wynikające z przedawnienia przestępstwa formalnego - brania udziału w grupie - nie wyklucza przypisania przestępstwa określonego typu, popełnionego w warunkach obostrzenia z art. 65 kk, jeśli wymienione w nim warunki wynikają z ustaleń sprawy. Unormowanie z art. 65 kk nie tworzy bowiem nowego rodzaju przestępstwa, ani konstrukcji zbiegu kumulatywnego. Zawartość kryminalna przestępstwa nadal wynika jedynie z charakterystyki typu przypisanego i nie ma na nią wpływu modyfikacja związana z zaostrzeniem zasad odpowiedzialności karnej. Przepisu tego nie można zatem łączyć z takimi znamionami konstytutywnymi dla obrazu przestępstwa, które podlegałyby wartościowaniu z punktu widzenia przedawnienia karalności. Przedawnienie dotyczy bowiem przestępstw - nie zaś okoliczności wpływających na obostrzenie odpowiedzialności o jakich mowa w art. 65 § 1 kk.

Jak już podniesiono na wstępie niniejszych rozważań, za trafny należy natomiast uznać podniesiony w apelacjach obrońców D. G. (1) zarzut naruszenia art. 60 § 3 kk. Godzi się zatem wskazać, iż z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, że Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za szczere, a uzupełnienie ich treści za wynik wielości przedstawianych zarzutów oraz złożoności sprawy. Jednocześnie fakt nieprzyznawania się D. G. (1) do winy nie wiązał się z zatajeniem faktów przez oskarżonego, lecz ich odmienną oceną prawną w zakresie zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz negowaniem przyjętej koncepcji współsprawstwa (uzasadnienie k. 153, 233-234).

Jednocześnie z chronologii czynności procesowych podjętych w sprawie wynika, iż D. G. (1) ujawnił wobec organu ścigania informacje dotyczące osób współdziałających wraz z nim w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia. Oskarżony został bowiem zatrzymany w dniu 21 marca 2005 roku, a następnie tymczasowo aresztowany w dniu 23 marca 2005 roku. Już w dniu 15 kwietnia 2005 roku D. G. (1) ujawnił współdziałające z nim osoby R. L., M. M. (1), S. K., M. M. (2), a także istotne okoliczności przestępstw. Podczas kolejnych czynności procesowych w postaci okazania R. L. i M. M. (2) w dniu 19 maja 2005 roku, a także podczas eksperymentu w dniu 24 czerwca 2005 roku oskarżony wskazał dalsze popełnione przez siebie czyny przestępne, jak również kolejne osoby z nim współdziałające (k. 93-94, 104-105, 107-111, 128-135, 153-157, 168-170). Na skutek takiej postawy oskarżonego, który kontynuował współpracę z organami ścigania, Prokurator w dniu 18 lipca 2005 roku uchylił wobec niego tymczasowe aresztowanie. Ujawnienie istotnych informacji przez D. G. (1) wobec organów ścigania doprowadziło przy tym do zatrzymania w dniu 8 czerwca 2005 roku R. L., który następnie złożył wniosek w trybie art. 60 kk. W związku z taką postawą D. G. (1), którego wyjaśnienia stały się następnie w dużej części podstawą dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, niewątpliwie rację mają apelujący, iż wobec oskarżonego zaktualizowały się przesłanki obligujące Sąd I instancji do rozważenia zastosowania wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk.

Jednakże, czyny przypisane oskarżonemu zostały popełnione w warunkach art. 65 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16 kwietnia 2004 roku, a także, co nie zostało zakwestionowane w apelacjach, w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 kk. Nawet zatem gdyby przyjąć, iż oskarżony nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co jak już wyżej wskazano nie zostało skutecznie zakwestionowane, to i tak w niniejszej sprawie zaistniał zbieg podstaw nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary. Zgodnie tymczasem z dyspozycją art. 57 § 2 kk jeżeli zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie albo obostrzenie kary. W wypadku zbiegu nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one obligatoryjny charakter przewidziany przepisem szczególnym. W sytuacji, gdy D. G. (1) popełnił przestępstwa w warunkach opisanych w art. 65 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16 kwietnia 2004 roku, a także recydywy specjalnej podstawowej, przy czym jednocześnie co do każdego z tych przestępstw zachodziły przesłanki przewidziane w art. 60 § 3 kk, Sąd I instancji był władny - na podstawie art. 57 § 2 kk - albo zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, albo wymierzyć karę z nadzwyczajnym jej obostrzeniem, albo orzec karę w granicach „zwyczajnego” ustawowego zagrożenia, natomiast przy podejmowaniu decyzji, którą z możliwości wybrać i w jakiej

wysokości orzec kare, powinien kierować się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 kk. W ocenie Sądu Apelacyjnego, kary orzeczone przez Sąd Okręgowy w granicach „zwyyczajnego” zagrożenia ustawowego są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, a także społecznej szkodliwości czynów, jak również spełniają wymogi dyrektywy ogólnoprewencyjnej. Należy przy tym zaznaczyć, iż kary te biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia poszczególnych przestępstw są łagodne i pozostają w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Biorąc zatem pod rozwagę, iż w stosunku do oskarżonego podstawa do nadzwyczajnego złagodzenia kary opisana w art. 60 § 3 kk traci swój obligatoryjny charakter w sytuacji zbiegu z dwoma innymi podstawami nadzwyczajnego obostrzenia kary, kierując się jednocześnie dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk, należało uznać wymierzone oskarżonemu kary za łagodne i sprawiedliwe.

Apelacja oskarżyciela posiłkowego w znacznym zakresie zasługuje na uwzględnienie, co musi skutkować zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Zasadne jest podniesienie zarzutu naruszenia prawa materialnego przez poprzez niezastosowanie art. 46 § 1 kk, pomimo iż pokrzywdzony w toku postępowania sądowego, aż do zakończenia pierwszego przesłuchania na rozprawie głównej złożył wnioski o orzeczenie od oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości, co obligowało Sąd do wydania orzeczenia w tym zakresie. Warto przypomnieć, iż wniosek taki może być złożony przez: pokrzywdzonego i podmioty wykonujące prawa pokrzywdzonego (art. 49 § 1-4 kpk), prokuratora (art. 49a kpk), zastępców procesowych pokrzywdzonego, a w wypadku śmierci pokrzywdzonego (art. 52 § 1 kpk) - osoby najbliższe dochodzące przysługujących im roszczeń określonych w przepisach art. 446 § 1, 3 i 4 oraz w art. 445 § 3 pierwsza część zdania kc. Zgodnie natomiast z art. 49 § 3 kpk zakład ubezpieczeń uważa się za pokrzywdzonego w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia. Konstrukcja ta dotyczy sytuacji procesowej zaistniałej w niniejszej sprawie, w której sam zakład ubezpieczeń nie został bezpośrednio pokrzywdzony przestępstwem, ale ciąży na nim wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialność odszkodowawcza wobec pokrzywdzonego. Należy przy tym zauważyć, iż obrona w wywiedzionych apelacjach nie kwestionuje sprawstwa oskarżonego D. G. (1) w odniesieniu do czynów z punktów 95, 115, 120 i 135 aktu oskarżenia. Stosując ten środek karny na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku Sąd Apelacyjny miarkował wysokość częściowego naprawienia szkody z uwagi na współdziałanie oskarżonego z innymi osobami, biorąc pod uwagę względy penalne oraz uwzględniając zakaz reformationis in peius.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzeka wobec oskarżonego D. G. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części :

- na rzecz (...) SA w Ł. w kwocie 5000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 95 komparycji wyroku;

- na rzecz (...) SA w Ł. w kwocie 5000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 115 komparycji wyroku;

- na rzecz (...) SA w Ł. w kwocie 5000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 120 komparycji wyroku;

- na rzecz (...) SA w Ł. w kwocie 5000 złotych w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w pkt 135 komparycji wyroku;

W pozostałym zakresie przekazany do rozpoznania na skutek uwzględnienia kasacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 84, 86-89, 92, 94-97, 99-104 sentencji wyroku z pominięciem w punkcie 94 czynu opisanego w punkcie 108 aktu oskarżenia, zaś w punkcie

96 opisanego w punkcie 107 aktu oskarżenia Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu D. G. (1) kary łączne 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Granice nowej kary łącznej wyznaczały: kara 2 lat pozbawienia wolności jako najwyższa z kar wymierzonych oskarżonemu za poszczególne przestępstwa oraz suma kar podlegających łączeniu, w więc 57 lat. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że spośród dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 kk stopień winy i społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw nie powinny mieć wpływu na wymiar kary łącznej, ponieważ zostały już uwzględnione przy wymiarze kar jednostkowych, a ponowne kierowanie się nimi oznaczałoby dwukrotne osądzenie tego samego czynu. Podstawowe znaczenie w ocenie Sądu należy zatem przypisać obydwu dyrektywom prewencyjnym. Sąd Apelacyjny uznał zatem, że przede wszystkim pozytywna prognoza kryminologiczna oskarżonego, względy ogólnoprewencyjne, a także w pewnej części relatywna bliskość podmiotowa, przedmiotowa oraz czasowa zachodząca między zbiegającymi się przestępstwami uzasadniały ukształtowanie wymiaru kary łącznej na podstawie pełnej absorpcji i orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Natomiast w odniesieniu do orzeczonej kary łącznej grzywny należało uznać, że zasada mieszana (asperacji) wymagała, aby karę tę zmiarkować na poziomie 180 stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 złotych każda.

Na uwzględnienie zasługiwały postulaty zawarte w obu apelacjach obrońców oskarżonego zmierzające do zastosowania wobec D. G. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary łącznej orzeczonej. Przystępując do rozważenia tej kwestii wypadało wziąć pod uwagę zmianę stanu prawnego w dniu 1 lipca 2015 roku. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 69 § 1 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Zgodnie natomiast z art. 4 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W sytuacji procesowej D. G. (1) ustawa stara tj. w brzmieniu przed pierwszym lipca 2015 roku jest niewątpliwie względniejsza dla oskarżonego, gdyż umożliwiła zawieszenie orzeczonej wobec niego kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji jego uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności w trakcie popełnienia przestępstwa. Tymczasem ocena ustawy "względniejszej" zawsze dotyczyć musi konkretnego przypadku (tj. zindywidualizowanego sprawcy i określonego czynu), nigdy zaś nie może być rozpatrywana abstrakcyjnie (zob. m.in. wyr. SN(7) z 13.1.1970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970, z. 4-5, poz. 37; uchw. SN z 12.3.1996 r., I KZP 2/96, OSNKW 1996, z. 3-4, poz. 16 z aprobowaną glosą T. Bojarskiego, PiP 1997, z. 4, s. 108; wyr. SN z 10.5.2002 r., III KKN 330/99, Legalis.; wyr. SN z 4.1.2002 r., II KKN 303/99, Prok. i Pr.-wkł. 2002, Nr 9, poz. 6; post. SN z 24.4.2003 r., III KKN 336/01, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 822; wyr. SN z 4.9.2003 r., IV KKN 466/00, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 1910). Nie jest przy tym dopuszczalne orzekanie częściowo w oparciu o przepisy ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo o przepisy ustawy nowej. Sąd dokonał więc wyboru między konkurującymi ze sobą ustawami i zastosował całościowo tylko jedną z nich, a więc tę, która w konkretnej sytuacji jest względniejsza dla oskarżonego. Trzeba zatem wziąć pod rozwagę, iż wobec D. G. (1) zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna związana z jego opisaną wyżej postawą w trakcie postępowania i wyrażoną przezeń skruchą, które to okoliczności wskazują na pozytywny proces motywacyjny w zakresie wartości jaką jest porządek prawny. Nie bez znaczenia pozostaje również znaczny upływ czasu od popełnienia przez oskarżonego przypisanych przestępstw oraz brak informacji o naruszaniu porządku prawnego przez oskarżonego po opuszczeniu aresztu tymczasowego.

W związku z powyższym na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk oraz art. 73 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk należało warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu D. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 marca 2005 roku do dnia 18 lipca 2005 roku na poczet orzeczonej kary grzywny, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

W oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym z uwagi na jego aktualną sytuację majątkową.